

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ.

Τὸ ἐπόμενον ἄρθρον εἶναι μετάφρασις ἐπιταφίων στίχων Ἀγγλικῶν, τοὺς ὁποίους συνέγραψε μετράκιον πτωχόν, μαθητεύον ἐν εἰς σχολεῖον.

Κύριε, καλὸν ἔστιν ἡμᾶς ὥδε εἶναι· εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὥδε εἰς σκηνάς, σοὶ μίαν, καὶ Μωϋσῇ μίαν, καὶ μίαν Ἡλίαν.

ΚΑΛΟΝ εἶναι, μὲ φαίνεται, νὰ διατρίβῃ τις ἐνταῦθα· εἰάν θελήσῃ, ὡς οἰκοδομήσωμεν· πλήν ἄλλος; Οὔτε Ἡλίας φαίνεται, οὔτε Μωϋσῆς· παρὰ μόνον αἱ ζοφεραὶ τῆς νυκτὸς σκιαί, περιπαλύνουσιν τὸ οἰκητήριον τῶν νεκρῶν καὶ τὸν τόπον τοῦ τάφου.

Νὰ οἰκοδομήσωμεν τῆς φιλοδοξίας; *Οχι, ὦχι! Πεφοβισμένη ζαρώνει καὶ ἀποσύρεται· καθότι, ἰδοὺ, θέλουν νὰ φυλακίσωσιν αὐτὴν εἰς τὸ στενὸν τοῦτο καταχθόνιον σπήλαιον, τὸ μὲ κρυφρὸν χῶμα περιεζωσμένον· θέλουν νὰ κάμωσιν αὐτὴν ὁμότιμον, καὶ θήρευμα, τοῦ εὐτελεστάτου τῶν ἐρπετῶν.

Τῆς ὥραιότητος; *Αὐχ! ἐδῶ λησμονεῖ καὶ αὐτὴ πλέον τὰ ἰσχυρὰ θέλητρά της· ὁ δὲ μυσάρης σκώληξ οὔτε γνωρίζει καν, ὅτι βόσκεται δέρμα, τὸ ὁποῖον χθὲς ἀκόμη ἐλάτρευαν οἱ μωροὶ διὰ τὴν λειότητά ἢ τὸν χρωματισμὸν αὐτοῦ.

Λοιπὸν, νὰ οἰκοδομήσωμεν τῆς πορφυροζώνων υπερηφανίας; τῶν χρυσοκεντήτων τῆς ἀλαζονείας στολισμῶν; Φεῦ! ὅλα εἰν' ἀπερριμμένα· καὶ ἐδῶ οὔτε φόρεμα κανέν, οὔτε καλλῶπισμ' ἄλλο συγχωρεῖται, παρὰ τὸ μακρὸν σάβανον, καὶ τὸ πένθιμον κάλυμμα τῆς νεκροθήκης.

Τοῦ πλοῦτου; Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μάταιος ἐνταῦθα· ὅσοι ἔχωναν πρότερον, ἐχώθησαν τώρα οἱ ἴδιοι· διεσκορπίσθησαν πάλιν οἱ θησαυροὶ τῶν· καὶ εἰς τὸν τάφον πᾶν μέταλλον, πλήν τοῦ δεικνύοντος τὸν νεκρὸν ὀλιγοστοῦ ἀργύρου*, εἶναι αὐστηρῶς ἀπηγορευμένον.

Τῶν ἡδονῶν, ὅσας παρέχει ἡ εὐθυμία; τῶν φαγοποτίων, τῶν γελίων, καὶ τῶν χαρῶν; *Α! πλυσία τράπεζα εἶν' ἐδῶ στρωμένη· πλήν ἄφωνοι, εἰς τὸ ταλαίπωρον αὐτῶν σφάγιον, οἱ δειπνῶντες, ζυῖοις παρὰ τὸν σκώληκα χαροκοπεῖ ἐνταῦθα.

Νὰ οἰκοδομήσωμεν τῆς φιλοστοργίας καὶ ἀγάπης; *Οχι, ὦχι! ἐμαράνθησαν καὶ ἀπέθαναν, ἡ ἔσθλαν μετὰ τοῦ πνεύματος εἰς τὰ ἄνω. Φίλοι, ἀδελφοί, καὶ ἀδελφαί, κοίτονται σιμὰ σιμὰ πλαγιασμένοι· ἀλλ' οὐδὲ κανεὶς ἐχαιρέτησεν, οὐδὲ κανεὶς πεκρίθη.

Τῆς ἐλπίδος; Οἱ νεκροὶ πλέον δὲν ἐμποροῦν νὰ λυπῶσι· κραυγὴ γοερά δὲν διεγείρει συμπάθειαν· τὴν ψυχὴν μου· μυγμὸς καν' ἢ στεναγμὸς ἐν προσβάλλει εἰς τὰ ὠτία μου· ὅλοι

ἐδῶ γλυκοκοιμῶνται, οὐδ' ἐλπίζοντες, οὐδ' ἀγαπῶντες, οὐδὲ φοβούμενοι· ἡ Εἰρήνη, μόνη καὶ μοναχὴ, κυριεύει ἐνταῦθα.

Τοῦ παμβασιλέως θανάτου; Μὴ, μὴ! διότι καλῶς ἐγνωσμένον εἶναι τὸ κράτος τοῦ φοβεροῦ, καὶ ἱκανὰ τρόπαια τοῦ εἶναι ἐδῶ ἀνηγεμένα. Ὑπὸ τὰ ψυχρὰ τῶν νεκρῶν λείψανα, καὶ περὶ τὴν μαύρην πλάκα, φαίνονται τὰ σημεῖα σκήπτρου, τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν ἐμπορεῖ νὰ μὴ προσκυνήσῃ.

Τὴν πρώτην σκηνὴν θέλομεν οἰκοδομήσῃν τῆς ΕΛΠΙΔΟΣ, καὶ περιεμένει ὥστε νὰ ἐγερθῶσιν ὁλόκληρά μας οἱ κεκοιμημένοι· τὴν δευτέραν τῆς ΠΙΣΤΕΩΣ, ἣτις βεβαιώνει ἐκείνης τὴν πλήρωσιν· τὴν δὲ τρίτην τοῦ ΑΜΝΟΥ τῆς μεγάλης θυσίας, ὅστις μᾶς ἐκληροδότησεν ἀμφοτέρως, ὅτε ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανούς.

ΑΠΑΘΗ ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ.

ΝΕΟΣ τις, εὐγενὴς ὁ φιλαλήθης, μ' ἐδιηγήθη τὴν ἀκόλουθον παράδοξον ἀπάτην, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέπεσεν ἡ μητὴρ του. Εἰς τὴν νεαράν αὐτῆς ἡλικίαν, εὐνεκίειεν ἡ κυρία, περὶ τῆς ὁποίας ὁ λόγος, νὰ καθίσῃ μόνη πρὸς τὸ δειλινὸν εἰς τὸ οἰκίμα της, ἕως ἡμέρας ἐπλησίαζε τὸ κνέφας, ἡ καὶ τὸ σκότος. Ἀπέναντι δὲ αὐτῆς ἦτον ἐκκλησία, χωριζομένη ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς της διὰ μικροῦ λαχανοκήπου. Μίαν ἐσπέραν, εὐρισκομένη εἰς τὴν τοιοθεσίαν ταύτην, ἶδεν ἑξαφνα φωτεινὴν μορφήν, ὡς ἀερίου τινὸς ὄντος, ἵπταμένην, τρόπον τινα, πλησίον τοῦ καμαρωτοῦ παραθύρου εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἐκκλησίας. Ἡ κεφαλὴ της ἐπεριτριγυρίζετο ἀπὸ τὸν λαμπρὸν κύκλον, τὸν διδόμενον κάποτε ὑπὸ ζωγράφων εἰς τὰς κεφαλὰς ἀγίων. Ἐνῶ δὲ τῆς νεανίδος ἡ προσοχὴ ἦτον ἐπισημνὴν εἰς ἀντικείμενον τόσον παράδοξον, ἡ μορφή ἐκλινε πρὸς αὐτὴν χαριέντως ἀρεκτὰς φορὰς, ὡς νὰ ἐδηλοποιῶσε τῆς παρουσίας της αἰσθῆσιν, καὶ ἔπειτα ἔγινεν ἄφαντος.

Μετὰ τὴν ἐκπληκτικὴν ταύτην ὁρασιν, κατέβη εἰς τὴν οἰκογένειαν ἡ νεάνις, τόσον ὁμως ταραγμένη, ὥστε ὁ πατὴρ αὐτῆς ἠθέλησε νὰ μάθῃ τοῦ φόβου της τὸ αἶτιον. Ἀνέλειπεν ἡ νέα νὰ τὸ κοινοποιήσῃ, καὶ ὁ πατὴρ, ἄνθρωπος μὲ νοῦν καὶ γενναϊότητα, ὑπεσχέθη νὰ τὴν συνοδεύσῃ αὐτοῖον εἰς τὸ παράθυρον. Ἐκάθισαν ἀκολούθως καὶ οἱ δύο τὴν ἐφεξῆς ἑσπέραν εἰς τῆς θυγατρὸς τὸν κοιτῶνα. Ὡς δὲ ἤρχισε νὰ νυκτοῖ, ἐφάνη πάλιν ἡ αὐτὴ γυναικεῖα μορφή ἐπὶ τοῦ παραθύρου, τὸ αὐτὸ σκιῶδες σχῆμα, τὸ αὐτὸ χλωμὸν φῶς τριγύρω τῆς κεφαλῆς, αἱ αὐταὶ κλίσεις, ὡς τὴν προλαβοῦσαν ἑσπέραν. 'Τί σὰς φαίνεται τοῦτο;' εἶπεν ἡ κόρη εἰς τὸν ἐκπεπληγμένον

* Ἐπὶ τῆς ἡλικίας προσηλόνεται κάποτε κομμάτιον ἀργύρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται τοῦ ἐμπριεχομένου νεκροῦ τὸ ὄνομα.